

Butoi

Bragagiu

Depărtările-s aproape
Înecate moale-n pâclă,
Iar întunecatu-n ape
Trage-adânc cu greu de sticlă.

Printre arborii în scoarță
Supărată și golașă
Simt pipernicita-mi viață
Într-o lume uriașă.

Care numai se aude
Undeva în ceața strânsă.
Eu, pe drumurile ude
Sunt doar o zburare prinsă.

Și mă depăn ca nimică
Ce se-nvârte mic prin cușcă:
Să rup granița mi-e frică -
Amar haturile mușcă.

Iar în lumea ce privirea
Poate lesne s-o atingă
Îmi cunosc orânduirea
Fără starea să mă-nfrângă.

M-aș ruga ca vântul neguri
Să le-mprăstie din cale
Să văd că m-așteaptă măguri
De-a le trece - sus, pe-ocoale.

Dar deprins că-s mult în teamă,
Că voi fi doar o fărâmbă
Într-o lume care cheamă
Ca o Poezie-n rimă,

Nu doresc ca universul
Unde temerea-i esență
Precum se târăște versul
Fără zare de cadență

Să dispară dus de-o boare
Rupând soarta mea chită
Speriindu-mă c-o zare

POEZII ONLINE

Ce-i mereu mai infinită.

Victor Bragagiu

victorbragagiu.blogspot.com